

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobce: **D. H., IČ: X,**
sídlem X,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Černého 517/13, 182 00, Praha 8,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5,

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, č. j. 088014/2015/KUSK-DOP/BKO,
sp. zn. 088014/2015/KUSK/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou odeslanou Krajskému soudu v Praze (dále jen: soud) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. února 2017, č. j. 088014/2015/KUSK-DOP/BKO (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Neratovice (dále jen „správní orgán“) ze dne 25. 5. 2015, č. j.

NEPR/15/6143, a v plném rozsahu toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném od 1. 1. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla B. RZ X dne 3. 2. 2015 v 00:10 hodin v obci Neratovice na ulici Dr. E. Beneše nezajistil, aby při užití vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ve výroku II byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Konkrétně namítal „nevedení společného řízení, nezákonnost pokuty, vady výroku, retroaktivitu, porušení zásady bezprostřednosti, nedostatky ve vymezení skutkové podstaty, protiústavnost, v bodě „další námítka“ pak poukazoval na jiné tvrzené nedostatky správních rozhodnutí. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku s tím, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
3. Žalobce požadoval též anonymizaci svých údajů a údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu i anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl ji v plném rozsahu zamítnout. Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům (tato tvrzení soud pro přehlednost uvádí ke každému žalobnímu bodu níže v odůvodnění), dále zdůraznil, že žaloba je nedůvodná, správní orgány postupovaly v souladu s hmotněprávními i procesně právními předpisy. **Námítka uváděné v žalobě žalobce ve správním řízení neuvedl, byl zcela nečinný.** Žalovaný proto posoudil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí v zákonném rozsahu, přičemž neshledal žádný důvod pro to, aby prvostupňové rozhodnutí považoval za nesprávné. Žalobce na výzvy orgánu I. stupně ke sdělení, kdo byl řidičem vozidla, vůbec nereagoval, nereagoval ani na výzvu orgánu I. stupně z 15. 5. 2015 k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce další tvrzení nesdělil, důkazy nenavrhoval, důkazní břemeno proto neunesl. U žalobce se jedná o opakovaný přestupek.
5. Při jednání ve věci samé dne 18. 4. 2019 žalobce vzal zpět žalobní bod co do protiústavnosti napadeného rozhodnutí, ve zbývajících částech žalobě zcela setrval. Zdůraznil dále, že ani z fotografií z místa skutku není zřejmé, kde mělo vozidlo v době kontroly stát a v jaké vzdálenosti od uváděné křižovatky s ul. 28 října. Žalovaný na svém zamítavém stanovisku setrval zcela.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
7. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 14. 3. 2017, lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí 2 měsíce od

doručení rozhodnutí žalobci, poslední den pro podání žaloby bylo tedy pondělí 15. 3. 2017, přičemž žaloba byla odeslána a doručena do datové schránky soudu dne 15. 3. 2017), po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
9. Dne 4. 3. 2015 oznámila Městská policie Neratovice správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit neznámý pachatel, který spáchal „dne 3. 2. 2015 v 0:10 hod. v obci Neratovice v ul. Beneše (u křižovatky s ul. 28. října) motorovým vozidlem vz. B. RZ X přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb. a to tím, že vozidlo stálo na vozovce, kde nezůstal volný 3m široký jízdní pruh pro každý směr jízdy“. Na vozidlo byla vyslána výzva, na kterou se nikdo nedostavil, proto byl vylustrován majitel H. D., nar. X, bytem X, kterému bylo zasláno předvolání k dořešení na služebně městské policie. Předvolání bylo doručeno, ale k jednání se nikdo nedostavil. U tohoto vozidla se jedná o opakovaný přestupek“. K oznámení městská policie připojila výzvu řidiči vozidla ze dne 3. 2. 2015 za účelem podání vysvětlení k objasnění přestupku obsahující základní údaje o přestupku a též 2 fotografie, ze kterých bylo jednoznačné, že vozidlo se SPZ B. RZ X stojí na vozovce, kde nezůstal volný 3m široký jízdní pruh pro každý směr jízdy.
10. Žalobce byl dále vyzván dne 23. 3. 2015 správním orgánem dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení částky ve výši 200 Kč s tím, že uložená částka je splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy, tuto finanční částku lze uhradit ve stanovené lhůtě na pokladnách Městského úřadu v Neratovicích, převodem z účtu nebo poštovní poukázkou. Správní orgán ve výzvě popsal správní delikt žalobce i přestupek řidiče a poučil žalobce o možném odložení věci v případě uhrazení stanovené částky ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy a o možnosti žalobce správnímu orgánu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
11. Správní orgán dne 20. 4. 2015 žalobce předvolal k podání vysvětlení s poukazem na ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) za účelem sdělení osoby řidiče a v případě, že žalobce není provozovatelem vozidla, i předložení odpovídajících dokladů. Žalobce se k vysvětlení nedostavil, na předvolání nikterak nereagoval.
12. Dne 13. 5. 2015 rozhodl správní orgán o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, a to z důvodu, že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
13. Dne 13. 5. 2015 správní orgán zrekapituloval výše uvedený skutkový stav a rozhodl, že jsou dány podmínky pro zahájení správního řízení proti žalobci pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť žalobce v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla, jehož je provozovatelem, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu.

14. Dne 22. 5. 2015 vyhotovil správní orgán záznam o provedení důkazu listinami tvořícími obsah správního spisu (tj. odevzdání věci, pověření úředních osob oprávněných provádět úkony ve správním řízení, výpis z evidence obyvatel, výpis z evidence vozidel, výpis z evidence České kanceláře pojistitelů, výzva žalobci ze dne 25. 3. 2015 včetně doručky, výzva k podání vysvětlení ze dne 20. 4. 2015 včetně doručky, odložení věci z 13. 5. 2015 a oznámení o zahájení řízení ze dne 13. 5. 2015) s tím, že důkaz listinou byl proveden dle § 51 a § 53 odst. 6 správního řádu.
15. Dne 25. 5. 2015 rozhodl správní orgán dle § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve věci rozhodnutím, dle kterého byl žalobce jako provozovatel vozidla tov. zn. B., RZ X, uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť vozidlem byl dne 3. 2. 2015 v 0:10 hod. v obci Neratovice na ulici Dr. E. Beneše spáchán řidičem vozidla přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zák. o silničním provozu a to tím, že vozidlo stálo na vozovce, kde nezůstal volný 3m široký jízdní pruh pro každý směr jízdy. Za tento správní delikt byla žalobci uložena dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč dle § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. Rozhodnutí správní orgán podrobně a přehledně odůvodnil výše uvedeným skutkovým stavem a písemnými podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že stání na uvedeném místě nemělo za následek dopravní nehodu a že nebyl zjištěn žádný z důvodů zprošťujících žalobce od jeho objektivní odpovědnosti za zjištěný skutek uvedený v § 125f odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, kterými jsou odcizení vozidla nebo registrační značky v době před porušením povinnosti řidiče nebo podání žádosti o změnu provozovatele vozidla v registru řidičů v této době. Dle správního orgánu se tak žalobce dopustil správního deliktu, za který je možné podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložit pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán odůvodnil výši pokuty nejen poukazem na sankční rozpětí, ale i tím, že za správní delikt uložil pokutu ve střední hranici sankčního rozpětí ve výši 2 000 Kč, protože přihlédl ke skutečnosti, že v případě žalobce byl stejný delikt spáchán opakovaně (správní delikt ze dne 12. 12. 2014). Správní orgán dále uvedl, že okolnosti správního deliktu nebyly hodnoceny, protože nebyly správnímu orgánu známy.
16. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí včas odvolal a to prostřednictvím společnosti F. C., s.r.o. (dále jen „zmocněnec žalobce“), přičemž v nezdůvodněném podání ze dne 15. 6. 2015 mimo jiné požádal o poskytnutí delší lhůty k doplnění odvolání, dále o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námítky podjatosti a též o kopii správního spisu nebo jeho poměrné části. Plná moc žalobce pro jeho zmocněnce nebyla do správního spisu založena a k odvolání nebyla ani připojena.
17. Dne 19. 6. 2015 správní orgán vyrozuměl zmocněnce žalobce, že odvolání z 8. 6. 2015, následně dne 15. 6. 2015 potvrzené podáním zaslaným prostřednictvím emailu podepsaným elektronickým podpisem, hodnotí jako nepřipustné, neboť bylo podáno osobou, které nenáleží postavení účastníka – nebyla doložena plná moc žalobce této společnosti. Žalovaný vyzval zmocněnce žalobce k doplnění blanketního odvolání ve lhůtě 15 dnů, na výzvu však nebylo v poskytnuté lhůtě reagováno.
18. Žalobce předložil správnímu orgánu dne 26. 6. 2015 plnou moc pro zmocněnce žalobce. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 14. 3. 2017 prvostupňové rozhodnutí v celém

rozsahu potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul přehledně skutkový stav a zdůraznil, že žalobce se správního deliktu prokazatelně dopustil, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal i na dodatečné doložení plné moci zmocněncem dne 26. 6. 2015 s tím, že z tohoto důvodu žalovaný jako odvolací správní orgán vyhodnotil odvolání žalobce jako řádný opravný prostředek podaný oprávněnou osobou.

19. V další správní věci žalobce vedené správními orgány pod sp. zn. NEPR/15/6002 o správním deliktu žalobce ze dne 12. 12. 2014 (tato správní věc žalobce není předmětem žaloby) správní orgán rozhodl dne 24. 3. 2015 tak, že žalobce byl jako provozovatel téhož vozidla (tj. vozidla tov. zn. B., RZ X) uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť vozidlem byl dne 12. 12. 2014 v 6:20 hodin v obci Neratovice na ulici Dr. E. Beneše spáchán přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., a to tím, že vozidlo stálo na vozovce, kde nezůstal volný 3m široký jízdní pruh pro každý směr jízdy. Za tento správní delikt byla žalobci uložena dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč dle § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. Dnem **14. 4. 2015 toto rozhodnutí nabylo právní moci.**
20. Soud pro přehlednost a úplnost svého rozhodnutí zdůrazňuje: žalobce se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a též souvisejícího prvostupňového rozhodnutí. Ve většině žalobních bodů žalobce namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí nebo rozhodnutí obou správních orgánů, a to bez uvedení, který správní orgán se daného pochybení dopustil. Žaloba neobsahuje označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body jsou často bez konkrétních tvrzení. Žalobce byl v průběhu celého správního řízení nečinný, protože neuplatnil před rozhodnutím žalovaného žádnou věcnou odvolací námitku. Žalovaný postupoval správně, pokud přezkoumal soulad řízení před orgánem I. stupně a rozhodnutí s právními předpisy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Povinností soudu je ovšem posoudit i nové námitky žalobce (vyjma námitek týkajících se procesních vad správního orgánu I. stupně, které neměly dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí), a to i když tyto námitky mohl žalobce uplatnit již v odvolacím řízení, neboť soud je povinen postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71). Soud též podotýká, že sice souhlasí s tvrzením žalobce, že jsou správní orgány povinny uvádět ve svých rozhodnutích úvahy, které je vedly k příslušnému závěru vyjádřenému ve výroku rozhodnutí, ovšem s ohledem na požadavky na kvalitu a propracovanost výroků je také třeba přihlídnout ke složitosti předmětu řízení. Pokud například správní orgán z obsahu správního spisu objektivně nemá pochyb o stavu věci, není třeba vyžadovat složité výroky a jejich velmi podrobné odůvodnění. V posuzované věci nešlo o skutkově obtížný případ, při rozhodování správního orgánu nevznikly pochybnosti co do aplikace konkrétní právní úpravy, žalobce spáchání správního deliktu před správními orgány nikterak nerozporoval, neuvedl žádnou námitku, kterou by zpochybňoval zjištěný skutkový stav. Je třeba dodat, že správní orgány se nemohly vypořádat s námitkami žalobce uplatněnými až v žalobě, protože je nemohly předvídat.

21. Soud dále poukazuje na skutečnost, že správní řízení bylo vedeno dle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích, přičemž ke změně nedošlo ani nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce se proto může úspěšně dovolávat pouze procesních ustanovení upravených správním řádem.
22. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt soud konstatuje, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu a proto byla využívána analogie zákona o přestupcích nebo analogie trestního práva hmotného. Z tohoto důvodu by byla v případě, že pozdější úprava byla pro pachatele výhodnější, aplikována právní úprava nová (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27). Tato skutečnost v posuzované věci ovšem nenastala.
23. Ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, podle kterého se správní delikt žalobce posuzuje, pak znělo následovně:
- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
 - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
 - (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
 - (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
 - (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
 - a) *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
24. Dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). K námitce žalobce, že pozdější právní úprava je pro žalobce výhodnější, soud uvádí, že nikoli. Pozdější právní úpravou nedošlo ke změně výše pokuty za daný správní delikt

žalobce, pouze ke skutečnosti, že ustanovení týkající se pokuty za daný přestupek řidiče vozidla je nově zakotveno v § 125c odst. 5 písm. g zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017).

25. Soud vychází při vypořádání žalobních bodů z výše citovaného znění zákona o silničním provozu (zákon ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb.) – shodně jako z tohoto znění vycházely i správní orgány při řízení o správním deliktu.

Posouzení žalobních bodů

„Společné řízení“

26. Žalobce tvrdil, že správní orgány měly vést o tomto správním deliktu a správním deliktu ze dne 12. 12. 2014 společné řízení a to v souladu s ustanovením § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. V případě společného řízení by konečná částka, kterou by byl žalobce povinen uhradit, byla dle jeho názoru nižší minimálně o 2 500 Kč.
27. Žalovaný uvedl, že námitka je nedůvodná. V této věci bylo správní řízení zahájeno dnem **13. 5. 2015**, v předchozí správní věci žalobce vedené pod sp. zn. NEPR/15/6002 bylo žalovaným rozhodnuto již 23. 3. 2015 a **dnem 14. 4. 2015 nabylo meritorní rozhodnutí právní moci** (viz řízení zdejšího soudu pod sp. zn. 46 A 54/2016).
28. Soud ze správního spisu zjistil, že projednávaná věc žalobce byla orgánu I. stupně odevzdána Městskou policií Neratovice dne 6. 3. 2015, dne 9. 3. 2015 správní orgán provedl lustraci provozovatele vozidla a následně lustraci i u České kanceláře pojistitelů. Dne 25. 3. 2015 správní orgán vyzval žalobce k uhrazení částky 200 Kč za tento správní delikt a to do 15 dnů ode dne doručení výzvy, případně v téže lhůtě ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Tuto výzvu žalobce osobně převzal dne 27. 3. 2015. Pokud by žalobce uvedl údaje o řidiči vozidla a správní orgán by mohl rozhodnout o jeho přestupku, nepřicházelo by v úvahu rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu žalobce. Protože o předchozím správním deliktu ze dne 12. 12. 2014 správní orgán rozhodl již dne 23. 3. 2015 a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 4. 2015, tedy v době, kdy ještě nebylo jisté, že vůbec bude aktuálně posuzovaný správní delikt meritorně projednáván, je zřejmé, že námitky žalobce ohledně porušení ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu jsou neopodstatněné. Správní orgány neporušily povinnost vést společné řízení o uvedených dvou správních deliktech. Tento žalobní bod proto není důvodný.

„Pokuta“

29. Dle žalobce je uložená pokuta nezákonná, neboť správní orgán při její výměře nezohlednil všechna zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 silničního zákona. Správní orgán sice uvedl, že zohlednil závažnost správního deliktu, zejména způsob spáchání, následky a okolnosti, neuvedl však, jaké konkrétní skutečnosti pod tato kritéria podřadil, jakým způsobem je hodnotil a jaký mělo to které kritérium vliv na konečnou výši pokuty. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 – 63, vyvozující požadavky pro odůvodnění výroku o uložení sankce, i na článek 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle kterého má být na žalobce v dalším správním deliktu pohlíženo jako na nevinného. Správní orgán též ve svém

rozhodnutí nesprávně uvedl, že okolnosti spáchání přestupku řidiče nehodnotil, jelikož mu nejsou známy. Okolnosti případu vyplývají z podkladů rozhodnutí (čas, kdy mělo dojít ke spáchání správního deliktu). Správní orgány také porušily zákaz dvojího přičítání, neboť samotné naplnění skutkové podstaty nelze hodnotit jako přitěžující nebo polehčující okolnost při výměře sankce. Navíc správní orgán nesprávně vyměřoval sankci žalobci na základě dalšího správního deliktu, neboť nerespektoval zásadu presumpce neviny (rozhodnutí o vině žalobce z dalšího správního deliktu ze dne 12. 12. 2014 nenabylo v době zahájení řízení o tomto správním deliktu právní moci).

30. Žalovaný zdůraznil, že ani tato námitka žalobce není důvodná, správní orgán se vypořádal s výměrou pokuty dostatečně a zákonně.
31. K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je proto rozhodné pro náležitosti výroku rozhodnutí aplikovat ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Dle tohoto ustanovení se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě i jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, dále i výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Zde soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46 a jeho druhou právní větu, dle které *„pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“* I přes zásadní význam výrokové částí rozhodnutí týkající se vyslovení viny tak Nejvyšší správní soud připustil určitou míru neurčitosti. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí správní orgán jednoznačně specifikoval správní delikt, kterého se žalobce dopustil [mimo jiné poukaz na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 i odkaz na § 4 písm. a) a b) a § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, slovní popis správního deliktu]. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mimo jiné správní orgán uvedl, že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu, zdůraznil, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Zcela dostatečně také odůvodnil uloženou sankci i její rozpětí (uvedení rozpětí sankce až v odůvodnění rozhodnutí judikatura Nejvyššího správního soudu shledává za dostatečné - viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). Odkázal nejen na zákonnou úpravu, ale poukázal i na to, která konkrétní kritéria uvedená v § 12 zákona o přestupcích pro určení výše konkrétně ukládané pokuty zohlednil, tedy, že v případě žalobce se jedná o opakované porušení zákona, neboť rozhodnutí o dalším přestupku již bylo pravomocné. To, že správní orgán nehodnotil okolnosti správního deliktu s poukazem na to, že mu nebyly žádné známy, a neuváděl případné spekulativní závěry, nelze považovat za porušení zákona. Žalobce sám žádné konkrétní okolnosti svědčící v jeho prospěch, jež měly být žalovaným vzaty v úvahu, neuváděl a ani nyní neuvádí a za dané situace proto takto stručné odůvodnění výše sankce může obstát.

32. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že (...) „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena (...)* Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (...). Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“. Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.
33. Ohledně námitky „*zákazu dvojího přičítání*“ soud pouze pro úplnost uvádí (pokud by touto námitkou měl žalobce na mysli i tvrzené porušení zásady *ne bis in idem* - tedy práva nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin), že k výkladu zásady *ne bis in idem* přistoupil mimo jiné i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 1. 2012 č. j. 1 As 125/2011 – 163 a ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25. Pro závěr o porušení zásady dvojího trestání musí panovat soulad mezi popisem skutku, konkrétní skutkové okolnosti se musí týkat téhož žalobce a musí být neoddělitelně spjaty v čase a místě. V posuzované věci je však zřejmé, že jednání žalobce se v podstatných rysech neshodovalo (neshoda v místě i čase).
34. Po posouzení rozhodnutí správních orgánů má soud za to, že uložená pokuta za předmětný správní delikt je zcela zákonná, z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti byly správním orgánem při stanovení výše uložené pokuty zvažovány, jak byly hodnoceny a jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly. Pokuta byla uložena uprostřed zákonného rozmezí. Správní orgán z mezí správního uvážení nevybočil, nezneužil je, uložená pokuta není v žádném případě likvidační. Správní orgán měl právo přihlédnout ke skutečnosti, že žalobce se dopustil správního deliktu opakovaně, 2x za dobu kratší než 2 kalendářní měsíce, a z této skutečnosti pak oprávněně vyvodil závěr pro stanovení výše pokuty (viz obdobně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, Sb. NSS 2912/2013). Již v okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí byl žalobce pravomocně uznán vinným předchozím správním deliktem, nebylo tak možné na něj hledět jako na osobu dosud netrestanou.

35. Žalobní body pod nadpisem „Pokuta“ jsou nedůvodné.

„Vady výroku“

36. Žalobce v dalším žalobním bodě namítá vady výroku prvostupňového rozhodnutí s odůvodněním, že tento výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Jedná se konkrétně o ustanovení, podle kterého byla uložena pokuta. Skutek je popsán vágně, kdy ve výroku je k jednání řidiče vozidla uvedeno, že tento „zaparkoval vozidlo žalobce v ulici Dr. E. Beneše u křižovatky s ulicí 28. října a neponechal volný jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy (...), čímž mělo dojít mimo jiné k porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu“. „Parkovat“ není ovšem legální pojem, a není zřejmé, zda to znamená „stát“ ve smyslu 2 písm. n) zákona o silničním provozu, „zastavit“ ve smyslu § 2 písm. o) téhož zákona nebo „zastavit vozidlo“ ve smyslu § 2 písm. p) téhož zákona. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42.

37. Žalovaný nesouhlasil ani s touto námitkou žalobce.

38. Výrok rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy dostatečně specifikován tak, aby dané jednání nemohlo být zaměnitelné s jiným jednáním. Výrok rozhodnutí musí obsahovat údaje obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková konkretizace skutku je nezbytná pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Nedostatečný popis skutku ve výroku nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS.) Je pravdou, že správní orgán nepoužil v případě posuzovaného správního deliktu pojem „zaparkoval“ vhodně. Tato určitá nekonkrétnost je ovšem napravena podrobným popisem skutku, ze kterého jsou patrné všechny skutkové okolnosti jednání žalobce rozhodné pro posouzení, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu. Správní orgány ve svých rozhodnutích mimo jiné poukázaly na to, že městská policie zjistila a zdokumentovala dne „3. 2. 2015 v 00:10 hodin, v obci Neratovice, ul. Dr. E. Beneše, u křižovatky s ulicí 28. října, že vozidlo tov. zn. B., RZ X stojí tak že, není ponechaný volný jízdní pruh široký nejméně 3 metry pro každý směr jízdy. Řidič u vozidla nebyl ... z fotodokumentace je patrné vozidlo žalobce stojící těsně na vodorovném dopravním značení vymezujícím jízdní pruh, kdy je volný pouze protisměrný jízdní pruh“ (slova v textu zvýrazněna soudem). Dle § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy.

39. Podle 2 písm. n) zákona o silničním provozu „stát“ znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení, dle písm. o) téhož ustanovení „zastavit“ znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení

přepřavovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu a podle písm. p) tohoto ustanovení „zastavit vozidlo“ znamená přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče. Ohledně námitky žalobce, že řidič na uvedeném místě pouze zastavil, nikoli stál, soud toto tvrzení žalobce považuje za vyvrácené listinnými důkazy i fotografiemi městské policie. Ohledně rozdílu mezi vozidlem „zastaveným“ a „stojícím“ soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě z 8. 6. 2016, č. j. 20 A 2/2015 – 19, Sb. NSS č. 3468/2016, dle kterého (...) *„žalobce uvádí, že tak učinil proto, aby složil náklad, přičemž sám připustil, že jej odnášel na nejbližší zabezpečené místo a u vozidla se v určité chvíli nenacházel, když naň podle jeho slov musel policista zvonit, aby ho upozornil na špatné parkování – a právě v tento moment se ze zastaveného vozidla stalo vozidlo stojící, neboť žalobce „nezabezpečil“ neprodlenou (tj. okamžitou) možnost odstavení vozidla pro případ, že by jeho vozidlo překáželo konkrétnímu zájmu společnosti (např. potřeby zaparkování sanitky, hasičského vozu, dopravní obsluhy, zásahu policie nebo prosté omezení ostatních účastníků silničního provozu“.*

40. Mimo jiné soud ověřil z obsahu správního spisu žalovaného (listinných důkazů i přiložené fotodokumentace), že v době kontroly vozidla (šetření městské policie) nebyl řidič vozidla přítomen ve vozidle či v jeho bezprostřední blízkosti, nebyla zde ani jiná osoba způsobilá zabezpečit neprodlenou (tj. okamžitou) možnost odstavení vozidla, osoba, která by komunikovala se strážníkem městské policie a respektovala jeho případné pokyny. Je třeba zvážit i časovou náročnost dokumentace daného přestupku (například zjištění nepřítomnosti řidiče ve vozidle či v jeho blízkosti, pořízení fotodokumentace vozidla na místě přestupku řidiče respektive správního deliktu žalobce, vypsání výzvy atp). Vozidlo tedy na daném místě jednoznačně stálo, přičemž i ze správního spisu (zejména fotodokumentace) je zřejmé, že při stání nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Výrok prvostupňového rozhodnutí dostatečně specifikuje místo správního deliktu i tento správní delikt. Popis jednání žalobce uvedený ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně tedy nevykazuje takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu nebo by bylo deliktem odlišným.
41. K odkazu žalobce na povinnosti každého při účasti na provozu (mimo jiné „chovat se ohleduplně a ukázněně“) soud uvádí, že s uvedeným se zcela ztotožňuje. V případě, že účastníci provozu nebudou svévolně respektovat tyto zásady, mimo jiné s vozidlem stát na místech, kde to právní přepisy vylučují, může být ohrožen na zdraví i majetku kterýkoliv další účastník provozu – což může být tedy v dalších případech právě i žalobce.
42. Žalobní bod proto není důvodný.

„Retroaktivita“

43. Žalobce dále namítá, že v mezidobí od spáchání údajného správního deliktu do vydání napadených rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno. Správní orgány se však nezabývaly tím, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, respektive ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny. Pro neposouzení této otázky tak došlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces.
44. Žalovaný poukázal na absenci změny v právní úpravě a konstatoval nedůvodnost i tohoto žalobního bodu.
45. Soud odkazuje na své odůvodnění tohoto rozsudku v části nadepsané „*Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu*“ bod 22 a zároveň opakovaně zdůrazňuje, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu týkající se posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt a proto byla využívána analogie zákona o přestupcích nebo analogie trestního práva hmotného. Nová právní úprava není pro řidiče vozidla ani žalobce výhodnější, proto byla na správní delikt žalobce aplikována správními orgány zákonná úprava platná a účinná ke dni spáchání správního deliktu [zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb., zejména § 125f a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu]. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech neuvedením, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. I tento žalobní bod je nedůvodný.

„*Zásada bezprostřednosti*“

46. Žalobce dále namítá, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání nebo alespoň dokazování, kterého se žalobce mohl zúčastnit. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech, neboť měl právo, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům
47. Žalovaný zdůraznil, že u správních deliktů není ústní jednání nezbytné a že důvody pro nařízení ústního jednání ve věci neshledal.
48. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na závěru, že u správních deliktů není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (k tomu podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Pokud tedy správní orgány rozhodly ve věci bez nařízení ústního jednání za situace, kdy vycházely pouze z písemných podkladů, neporušily čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Těmito předpisy zaručenému právu na projednání věci v přítomnosti obviněného postačuje možnost jednání před krajským soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 56).
49. Správní řád stanoví v § 51 odst. 2, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, dospěl k závěru, že správní orgán není povinen nařizovat jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.

50. Proto správní orgán nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání, a nepochybil ani v souvislosti s tím, že o provedení listinných důkazů nevyrozuměl žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53), neboť tomu byl v řízení poskytnut dostatečný prostor pro to, aby se s listinnými důkazy seznámil a reagoval na ně. Mimo jiné soud opakovaně uvádí, že žalobce byl před správními orgány zcela nečinný, svá práva (například nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy apod.) nikterak neuplatňoval. Přesto správní orgány postupovaly v řízení o správním deliktu žalobce zákonně a profesionálně, práva žalobce respektovaly a dodržovaly.
51. Tento žalobní bod tak není důvodný.

„Skutková podstata“

52. Dle žalobce nejsou fotografie pořízené městskou policií důkazem porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, není z nich totiž vůbec zřejmé, odkud tyto snímky pocházejí. Uvedené sice lze dovodit z úředního záznamu o odevzdání věci orgánu I. stupně, jehož přílohou fotografie jsou, ten je ovšem pouze úředním záznamem nezpůsobilým prokázat místo, kde byly dané fotografie pořízeny. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36.
53. Žalovaný s tvrzením žalobce nesouhlasil.
54. Ze správního spisu, respektive z fotografií v něm obsažených, soud zjistil, že fotografie jsou dostatečně průkazné, místo správního deliktu jednoznačně identifikovatelné shodně jako vozidlo žalobce. Správní orgány prováděly důkazy listinami ve správním spisu založenými, nikoli „úředním záznamem“. Přílohy úředního záznamu je třeba hodnotit podle jejich povahy – v tomto případě se jednalo o listinné důkazy, nikoliv o úřední záznamy.
55. Pro úplnost soud uvádí, že žalobcem uvedený poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36 není přílehavý, neboť v dané věci byl úřední záznam použit jako důkaz rozhodující. V nyní řešeném případě však byl závěr o vině učiněn především na základě listinných důkazů, úřední záznam zde měl jen doprovodnou povahu. Námitka žalobce není důvodná.

„Protiústavnost“

56. Dle tvrzení žalobce v žalobě je rozhodnutí správních orgánů protiústavní, odpovědnost a trest jsou přenášeny na provozovatele motorového vozidla, § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55).
57. Žalovaný s tvrzením žalobce nesouhlasil. Žalobce mohl uvést řidiče vozidla, čímž by se při současném naplnění zákonných podmínek vyvinil ze správního deliktu.

58. Tento žalobní bod soud shledal nedůvodným. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*obsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (...)* v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možnost liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“ De facto shodně též argumentoval mimo jiné i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, č. j. Pl. ÚS 15/16. Vzhledem tedy k tomu, že Ústavní soud již podrobil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je žalobní bod nedůvodný, neboť zdejší soud je vázán závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

„*Další námitky*“

59. Dle žalobce úvahy správního orgánu o naplnění materiální stránky přestupku pouze konstatují následek každého naplnění formálních znaků daného přestupku. Správní orgán se ovšem nezaobíral okolnostmi konkrétního případu (zda vůbec mohl být někdo údajně protiprávním jednáním řidiče žalobcova vozidla alespoň omezen, správní orgán se mohl rovněž pokusit pochopit motivaci řidiče, kterou patrně byla parkovací nouze v daném místě). Správní orgán neoprávněně omezil jeho právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, jestliže mu toto právo v rámci poučení uvedeného v oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt ze dne 13. 5. 2015 omezil tak, že je mohl realizovat pouze v kanceláři oprávněné úřední osoby, primárně v předem určených termínech a časech. Tato forma žalobci nevyhovovala, což mělo za následek to, že žalobce se k podkladům rozhodnutí nijak nevyjádřil. Správní orgán se nevypořádal s tvrzeným porušení § 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu žalobcem, jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
60. Žalovaný ani s tímto žalobním bodem nesouhlasil. Uvedl, že přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. U správních deliktů tak výslovný požadavek společenské nebezpečnosti chybí.
61. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného na nedůvodnost tohoto žalobního bodu. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu. Správní orgány nemají povinnost podrobněji se zabývat otázkou možných následků žalobcova správního deliktu. Odpovědnost žalobce podle § 125f zákona o silničním provozu byla vždy ve všech časových zněních zákona odpovědností objektivní. Aktuální znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu dokonce výslovně uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se

nevyžaduje zavinění. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty tohoto přestupku, respektive správního deliktu, neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal a i nadále odpovídá za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o přestupcích na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, které uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40 k žalobnímu bodu „protiústavnost rozhodnutí“. Jak již soud uvedl výše, správní orgány se nemusely zabývat žádnou z žalobcem nyní nově tvrzených skutečností (například je tak nepodstatné, zda žalobce způsobil omezení práv jiné osoby daným správním deliktem, jaká byla jeho motivace, zda obec nedostatečně plní své povinnosti vůči občanům ohledně parkovacích míst). Takové otázky by mohly být relevantní jen zcela výjimečně, pokud by ze zjištěných okolností a zcela konkrétní argumentace žalobce vyplynulo, že byly naplněny například podmínky institutu krajní nouze nebo jestliže by bylo evidentní, že materiální závažnost správního deliktu byla prakticky nulová (například odstavení vozidla v odlehlém místě, kde trvale není žádný silniční provoz). Nic takového však o deliktu žalobce říci nelze.

62. Dále žalobce tvrdil, že jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, bylo nepřipustně omezeno, neboť toto právo mohl realizovat pouze v kanceláři oprávněné úřední osoby, primárně v určených termínech a časech.
63. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Je zřejmé (viz soudem zjištěný skutkový stav uvedený v odůvodnění tohoto rozsudku), že žalobci byl orgánem I. stupně dán dostatečný prostor k seznámení se s důkazy, správní orgán postupoval při stanovení termínu k vyjádření i místa prostudování zcela důvodně a standardně. Žalobce měl navíc možnost sjednat se správním orgánem jiný termín, ve věci se mohl vyjádřit i písemně, touto formou navrhopat i důkazy. Z této možnosti nebyl vyloučen. Žalobce ovšem žádného ze svých práv nevyužil, naopak na výzvy správního orgánu k uplatnění svých zákonných práv nikterak nereagoval. Je samozřejmostí, že správní orgán jedná v kancelářích svého úřadu, přičemž žalobce neupřesnil, jak byla poškozena jeho práva touto skutečností.
64. Soud proto neshledal důvodnou námitku žalobce, že závěr správního orgánu ohledně naplnění § 4 písm a), b) zákona o silničním provozu nebyl řádně zdůvodněn. Skutečnost, že žalobce porušil povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích specifikovanou v těchto zákonných ustanoveních, byla z rozhodnutí obou správních orgánů zřejmá a dostatečně podložená (stání na k tomu nepovoleném místě – tedy neukázněné a neohleduplné jednání vůči dalším účastníkům silničního provozu, nerespektování pravidel silničního provozu). S přihlédnutím k jednoznačnému skutkovému popisu správního deliktu, jeho míře závažnosti i odpovídající výši sankce, a též k nečinnosti žalobce (jejímž důsledkem je neznalost jeho námitek správními orgány, které je proto nemohou ve

správních rozhodnutích vypořádat) nebylo dle názoru soudu třeba uvedené správními orgány podrobněji zdůvodňovat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

65. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
67. Zástupce žalobce v žalobě i při jednání ve věci samé vyjádřil nesouhlas svůj i nesouhlas žalobce s tím, že Nejvyšší správní soud zveřejňuje jejich osobní údaje na webu Nejvyššího správního soudu a neanonymizuje zveřejněná rozhodnutí zcela. K uvedenému soud sděluje, že žalobce namítá tvrzenou nesprávnost v postupu Nejvyššího správního soudu a nikoli soudu tohoto. Proto se soud k této námitce žalobce nevyjadřuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu